

MUSCIPULA,

S I V E

Cambro-Muo-machia.

L O N D I N I :

Anno M. D C C I X.

MUSCIPULA,

S I V E

Cambro-Muo-machia.

MOnticolam Britonem, qui primus vincula Muri
Finxit, & exiguum cohibebat carcere furem,
Lethalesque dolos & inextricabile fatum
Musa, refer: Tu, Phœbe potens (nam te
quoque quondam

Muribus infestum dixerunt Sminthea vates)
Sis prælens: & tot Cambrorum montibus unum
Parnassum excipiens, faveas dum pingere versu
Res tenues, humilique juvat colludere Musâ.

Mus inimicum animal, prædari & vivere raptò
Suetum impune diu spoliis quâ innata cupido
Jusserat, erravit: sceleratam exercuit artem
Impune, & saliens hinc illinc cuncta maligno
Corrupit dente, & patinâ male lusit in omni.
Nil erat intactum, sed ubique domesticus hostis
Assiduus conviva aderat: non mœnia furtis
Obstare, aut sese poterant defendere vœstes
Robustæque fores: qua non data porta peredit
Ipse sibi introitum, dapibusque indulgit inemptis.

Pestis at hæc totum dum serpsit inulta per orbem,
Cambria præcipue flevit: quia caseus illic
Multus olet, quem Mus, non æquè ac plurima, libat,
Aut leviter tantum arrodit, sed dente frequenti
Excavat, interiusque domos sibi scalpit edules.

Gens tota incensa est super his, rabiesque dolorque
Discruciant animos; frendent, juga summa pererrant,

Stare

Stare loco ignorant : nam Cambris prona furori
 Corda dedit natura, & atroci pectora bile
 Fervescunt ; credas animos quoque sulphure tinctos.

Ergo jubente irâ dignas cum sanguine pœnas
 Sumere decretum est, sed quâ ratione latronem
 Tam cautum opprimerent, quo vindice furta repellant
 Incertum : neque felis enim tua, Cambre, tueri
 Limina, nec miseris poterat succurrere rebus.
 Illa quidem variâs posuit circum ora cavernæ
 Insidias, tacitòque pede ad cava limina repens
 Excubias egit, frustrâ ; Mus nempe pusillo
 Corpore securus, tantò & præstantior hoste
 Quo minor, intentum prædæ si fortè videret
 Limine custodem, retro irruit, inque recessus
 Terga dedit curvos, atque invia felibus antra.
 Inde caput metuens iterum proferre, nec ausus
 Excursus tentare novos, dum castra moveret
 Hostis : & omne aberat vigili cum fele periculum.

Cambria sic olim (liceat componere Muri)
 Victorem elusit, cum jam, domito orbe, Britannos
 Imperio adjecit Cæsar. Sic nempe recessit
 Ad latebras gens tota, & inexpugnabile vallum,
 Montes. Sic sua faxa inter, medioque ruinæ
 Delituit tuta, & desperans vincere, vinci
 Noluit, hinc priscos memorant longo ordine patres
 Indomitasque crepant terras, linguæque senectam.

Felinos igitur postquam Mus sæpius ungues
 Fugerat, & Britoni spes non erat inde salutis,
 Concilium accitur, supremo in limine terræ,
 Littus ad Hesperium, qua nunc Menevia plorat
 Curtatos Mitræ titulos, & nomen inane
 Semisepultæ urbis. Properant hinc inde frequentes
 Patresque, proceresque, & odorum sulphure vulgus.

Tum senior, cui sæpe suis in montibus hircus
 Prolixam invidit barbam ; cuique ora manusque
 Fœda incrustavit scabies, sic gutture rauco
 Præcipitans balbas voces : non, inquit, aperto

De Bello, sed Furto agitur ; non exterus hostis,
 At majus, graviusque malum, nimis intimus hospes
 Compulit huc populum ; dominabitur usque Tyrannus
 Mus petulans ? Vos ergo Patres, Venerabilis ordo,
 Queis patriæ pretiosa salus, finite dolores
 Consilio nostros, & si spes ulla supersit,
 Propitias adhibete manus : sic Cadwaladeri
 Dum clarescat honos, vestra hic quoque gloria vivet.

Dixit ; & ante oculos fragmenta & mucida tollens
 Frustula, reliquias muris, monumenta rapinæ,
 Exacuit Cambrorum iram : jamque æmulus ardor
 Vindictæ, tum laudis amor sub pectore Patrum
 Arsit, inauditam meditatur quisque ruinam
 Muri, & Muscipulam fere parturit omne cerebrum.

At quidam ante alios notus cognomine Taffi
 Et magis ingenio celebris, cui Wallia nunquam
 Æqualem peperit, Faber idem, idemque Senator
 Eximius, sic orsus erat. Si gloria gentis
 Caseus intereat, metuo ne tota colonum
 Deficiat cœna & mensæ decus omne secundæ
 Divitibus pereat : quoniam ergo Wallica virtus,
 Et feles nequeant superare hæc monstrula, fabri
 Dextera quid possit, quid machina parva, dolique
 Experiar : Dolus an virtus quis in hoste requirit ?

Talia jactantem circumstant undique fixis
 Hærentes oculis, sperataque gaudia læto
 Murmure certatim testantur ; & unde salutem
 Promissam expectant quærunt, ardentque doceri.

Ille caput scalpens (nam multum scalpere Cambris
 Expedit) horrendum subrisit, & ora resolvens
 Talia verba refert : Cum fessus membra quieti
 Hesternæ sub nocte dedi, & sopor altus habebat
 Lumina, Mus audax, sectatus opinor odores
 Quos non concoctus pingui exhalavit ab ore
 Caseus, accessit furtim & compage solutis
 Faucibus irrepsit ; jamque ipsa in viscera lapsus
 Ventris opes miseras spoliare, epulisque paravit

Luxuriare meis, tacitoque in gutture pasci.
 Excussus subito somnis, sub dente latronem,
 Dum resilire parat, pressi, arreptumque tenebam
 Mordaci laqueo. Sic ergo carcere Murem
 Posse capi doctus, cito parva ergastula, mecum
 Hæc meditans, statui frabricare, animoque catenas
 Effinxi tales, mihi quas suggererat oris
 Captivus. Mirum O ! quali regit omnia lege
 Dextra arcana Jovis ! quam cæcis passibus errat
 Causarum series ! nobis Mus ipse salutem
 Invitus dedit, & quos attulit ante dolores,
 Tollere jam docuit : neve hunc habuisse Magistrum
 Vos pudeat Patres ; fas est vel ab hoste doceri.

Hæc ubi dicta, domum repetit, comitantur euntem
 Plaudentes populi, atque benigna laboribus optant
 Omnia. Tum celeri sua quisque ad limina cursu
 Nuncius ir, Laribusque refert quæ munera Tassi
 Ingenio speranda forent : dumque ordine narrant
 Omnia, dumque Deis, ut tanta, incepta secundent,
 Vota ferunt ; moniæ præfago pectore feles
 Plus solito lufere, (& si fas credere famæ)
 Sub manibus matrum saliere coagula Lactis.

Interea Tassi manibusque animoque vicissim
 Instat magno operi, & divinâ Palladis arte
 Mulcipulam ædificat ; fit machina mira, novâque
 Induitur vultûs specie tragi-comica moles.

Quin age, si tibi Musa vacat, spectacula pandas
 Infantis fabricæ, & percurrentes singula, totam
 Compagem expedias. Quadrati lamina ligni
 Summum imumque tegit : filorum ferreus ordo
 Munit utrumque latus, parvisque uti fulta columnis
 Stat domus : introitus patet insidiosus, amicum
 Muribus hospitium ostentans, sed desuper horret
 Janua, perniciem meditans, tenuique ruina
 Suspensa est filo : (usque adeo sua stamina Parcæ
 Ducunt Muri etiam & pendent fata omnia filo.)
 Supremæ tabulæ mediâ de parte bisulco,

Vertice

Vertice stat lignum erectum, cui parvula trabes
 Transversim posita inferitur, justèque libratas
 Utrique extendit palmas, quarum altera quantum
 Deprimitur, tantum annexam levat altera portam.
 Interiore domo, per tecti exile foramen
 Demissum pendet ferrum, quod mobile ludit
 Huc illuc facili tactu : curvatur in hamum
 Infima pars, escamque tenet; pars altera trabem
 Extremam leviter premit, at dimittere rursus
 Non dubitat, minimum quamprimum senserit ictum.

His ita dispositis, pendentem protinus hamum
 Induit insidiis Tassi, exitiosaque Muri
 Ipsa alimenta facit. Sed quo fragrantior esset
 Caseus, & Mures invitet longius escam
 Fatalem torret flammis, vimque addit odori.

Et jam nox memoranda aderat, cum fessa cubili
 Membra levans Tassi, juxta pulvinar amicam
 Muscipulam statuit, fidoque satellite tutus
 Indulset facili somno : gens improba Mures
 Interea exiliunt læti, noctisque silentis
 Præsidio confisi errant : tum naribus acer
 Mus quidam, Dux eximius, Diis natus iniquis,
 Castra inimica petit, quo grato flamine tostus
 Caseus allexit. Venienti prima resistunt
 Clathra, aditumque negant, sed turpem ferre repulsam
 Ille indignatus, munimina ferrea circum
 Curstat, & crispat nasum, introitumque sagaci
 Explorat barba; jamque irremeabile limen
 Ingressus, votique potens, tristem arripit escam,
 Exitiumque vorat lætus, potiturque ruina.
 Tassi, exaudito strepitu, quem pendula porta
 Lapsa dedit, cubito erigitur thalamoque triumphans
 Exilit, impatiens discendi quis novus hospes
 Venerat. Interea furit intus ridiculus Mus,
 Et fronte & pedibus pugnat, jamque intervallis
 Clathrorum caput impingit, ferrumque fatigat
 Dentibus infans. Sic olim in retia Marsus

Quis aper fremit horrendus, sinuosaque quassat
Vincula, ludibrium catulis: diffusa per artus
Spuma, arrectæque horrent in pectore seræ.

Postera lux oritur, decurrunt montibus altis
Præcipites Cambri, nam cunctas venit ad aures
Res nova. Quippe Asinus, solitâ gravitate remissâ,
Et jam pigritiæ oblitus, lascivior hædo
Ascendit montem; qua rauco gutture Cambrum
Præconem simulans, ter distorto ore rudebat,
Ter sonuit te, Taffi, & publica dixit amicis
Gaudia. Bubo etiam (Cambrorum dictus ab illo
Tempore Legatus) per compita ubique, per urbes
Totâ nocte errans, rostrum ferale fenestris
Stridulus inpegit, cecinitque instantia Muris
Funera. Parturiunt montes, atque agmine denso
Pembrochiæ multus ruit incola, Merviniæque;
Quique tenet Bonium; & Mariduni mœnia vate
Inclyta Merlino; veniunt fœcunda Glamorgan
Quos alit, & Vagæ potor, rigidusque colonus
Gomerici montis. Tum circumstante coronâ
Illudit capto Taffi, iratumque laceffens.

Nequicquam lucteris, ait, damnaberis aræ
Victima prima meæ, memorique hæc limina tinges
Sanguine: spes nulla est, retro fugientibus obstant
Non exorandi postes; dabis, improbe pœnas
Pro meritis, vitamque simul cum carcere linques.

Vix ea fatus erat, cum ludicra felis aprico
Culmine defiliit tecti, quo sæpe solebat
Cruribus extensis molli languescere luxu;
Aspicit instantem captivus, & erigit aures,
Gibbosoque riget tergo, nec limen apertum
Jam tentare audet, sed in ipso carcere solam
Spem libertatis ponens, sua vincula prensat,
Unguibus hamatis, pedibusque tenacibus hæret;
Excutitur tamen, & felis rapidissima præda
Involat, ac frustra luctantem evadere sævo
Implicat amplexu, crudeliaque oscula figit.

Nulla

Nulla datur requies, agili sinuamine cauda
 Gaudia testatur victrix, & flexile corpus
 Lascivo versans saltu, modo corpore prono
 Attentè invigilat Muri: modo colla benignis
 Unguiculis leniter palpan, mentitur amorem
 Dum lacerare parat: varia sic arte joculam
 Barbariem exercet, lepidaque tyrannide ludit.
 At nugis tandem detesta, nec amplius iram
 Dissimulans, acuit dentes, & more leonis
 Impasti incumbit præda: jam pectore ab imo
 Murmurat, & tremulos artus, & sparsa cruore
 Viscera dilaniat. Plebs circumfusa cruorem
 Invisum aspiciens, lætis clamoribus implent
 Æthera, clamoresque Echo, Cambrae incola terra,
 Lata refert; resonant Plinlimmonis ardua moles
 Et Brechin & Snowdon; vicina ad sidera fertur
 Plausus, & ingenti strepit Offæ fossa tumultu.

Tu, Taffi, æternum vives, tua munera Cambri
 Nunc etiam celebrant, quotiesque revolvitur annus
 Te memorant: patrium gens tota tuetur honorem.
 Et cingunt viridi redolentia tempora Porro.

F I N I S.